

minister, og det er i Grunden det Spørgsmaal, jeg særlig havde tænkt paa at komme frem med. Jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han ikke maatte finde Anledning til at fremkomme med Forslag om Forhøjelse af de menige Soldaters Løn. Jeg mener, at den Lønning, som vi byde de menige Soldater, er uanstændig. Naar vi have tvungen Værnepligt, og vi forlange, at de unge Mænd, enten de ere fattige eller rige, skulle af tjene deres Værnepligt, synes jeg ogsaa, det maa være en Pligt for os at byde dem saa meget i Løn, at de kunne leve nogenlunde anstændigt derfor, saa at de ikke skulle være henviste enten til deres private Formue eller til at leve af privat Godgørenhed, og det mener jeg, de ere nødte til med den Lønning, som bydes dem for Øjeblikket. Enhver vil sikkert erkende, at af den Løn, som de faa, kunne de ikke leve anstændigt som Mennesker. Jeg vil derfor henstille til Krigsministeren, om han ikke maatte finde Anledning til at fremkomme med et Forslag om Forhøjelse af denne Lønning. Jeg antager vel, at de Forsøg, som ere gjorte med Forplejning — fuld Forplejning, som det hedder — ville forbedre Kaarene noget, men det rækker jo ikke nær til dem allesammen endnu, og saa mener jeg, at det er Uret mod dem, som ikke faa denne fulde Forplejning, at de skulle nøjes med en Lønning, som de ikke kunne leve af. Jeg vilde mene, at hvis vi gave de menige Soldater en Forhøjelse af 25 Øre pr. Dag, vilde de maaske kunne leve nogenlunde anstændigt, men ingenlunde heller mere, og jeg tror, at det vilde vinde almindelig Tilslutning, hvis et saadant Forslag kom frem; jeg tror, det vilde blive hilst med Glæde, jeg tror ikke, at nogen kan sige, det vilde være urimeligt. Maaske der i denne Forbindelse kunde være Grund til — som omtalt af et æret Medlem i Gaar — at indføre en Værneskat, hvorved man kunde være i Stand til at dække en Del af de Udgifter, som ville fremkomme ved en saadan Forhøjelse. Jeg henstiller altsaa til den højtærede Krigsminister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Jeg skal derefter henvende mig til den højtærede Justitsminister med den Henstilling, om der ikke kunde gøres noget for at hemme Bølleuvasenet. Det er vist almindeligt, at man ser saaledes paa det, at Bølleuvasenet breder sig Aar for Aar, at det bliver værre og værre med Overfald, Voldtægt og den Slags Utidigheder. Det synes, som om de Folk, der forøve den

Slags Gerninger, ikke have tilstrækkelig Respekt for den Straf, der idømmes derfor. Kunde der ikke indføres en anden Straffemaade? Jeg havde tænkt mig, om der ikke kunde indføres et Slags Tvangsarbejde, thi er der noget, som de Folk, som udøve den Slags Gerninger, ere bange for, er det i Reglen Arbejde. Det er Folk, der gaa og drive, som ikke ville bestille noget, som til Dels drikke for meget og bagefter forlyste sig med at overfalde skikkelige Mennesker. Det mener jeg, at Samfundet ikke er tjent med. Vel leve vi i en human Tidsalder, og jeg hører selv til dem, som ere glade derved, men vi skulde dog paa den anden Side passe paa, at vi ikke blive saa humane, at skikkelige Mennesker ikke kunne færdes paa offentlig Vej og Sti uden at risikere det værste. Vi burde have en Straffeanstalt, hvor de kunde hensættes til Strafarbejde. Jeg havde nærmest tænkt mig, at vi kunde have en Slags Arbejderkoloniovre i Jylland og at de kunde sendes derover at grave Huller og plante Træer. Det burde f. Eks. være saaledes, at Folk, der overfaldt fredelige Mennesker uden Spor af Grund eller forøvede den Slags Gerninger, bleve idømte 3—4 Aars Strafarbejde derovre. Dersom de opførte sig godt i den Tid, kunde de slippe fri igen, men hvis de ikke opførte sig ordentlig, skulde de have en Tillægsstraf. Jeg tror, at det er noget, de vilde faa Respekt for og at det vilde hemme den Slags Forbrydelser; hvis det kunde lade sig opføre saaledes, vilde det være en Foranstaltning, som vilde blive hilst med Glæde Landet over. Jeg har hørt rundt omkring, hvor jeg er kommen frem, at Folk have klaget over dette, og det er snart saadan, at daarlig nok en Mand og ingen Sinde en Kvinde tør vove sig ud om Aftenen efter Solens Nødgang. Jeg synes, det var kedeligt for vort Land, hvis det skulde blive saaledes, at fredelige Mennesker ikke kunde færdes uden at have Politibeskyttelse til enhver Tid. Jeg henstiller derfor til den højtærede Justitsminister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, om der paa denne eller lignende Maade kunde gøres noget for at sikre den offentlige Fred.

Jeg vil saa blot til Slut udtale min Glæde over den Udtalelse, som fremkom fra Reformpartiets Formand i hans første Foredrag, da han ndtalte sin Forvisning om, at Spørgsmaalet om den almindelige kommunale Valgret vilde komme frem til Behandling; snarest mulig i denne Samling. Jeg har hjemme paa mine Valgmøder ud-